

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 1997-1998

20 maart 1998

ONTWERP VAN DECREET

inzake het Vlaamse beleid ten aanzien van etnisch-culturele minderheden

REFLECTIENOTA

ingediend door de heren Filip Dewinter, Felix Strackx, Emiel Verrijken en Wilfried Aers

Zie :

868 (1997-1998)

- Nr. 1 : Ontwerp van decreet
- Nr. 2 : Amendementen
- Nr. 3 : Amendementen
- Nr. 4 : In eerste lezing door de commissie aangenomen artikelen
- Nr. 5 : Verslag

DAMES EN HEREN,

Met het ontwerp van decreet inzake het Vlaamse beleid ten aanzien van etnisch-culturele minderheden beweert de Vlaamse regering een kader tot stand te willen brengen voor de uitvoering van haar beleid en van haar 'visie' ten aanzien van 'etnisch-culturele minderheden'.

Het is echter ten eerste de vraag of er wel degelijk sprake is van enige visie terzake. Al in de naam van het ontwerp van decreet zit een tegenstrijdigheid en een onduidelijkheid. Ten eerste gebruikt men de term 'etnisch-culturele minderheden', terwijl nauwelijks enkele maanden geleden de Vlaamse regering - naar aanleiding van de pogingen van het FDF om de Franstalige inwijkelingen in Vlaams-Brabant op internationaal vlak als een 'minderheid' te laten erkennen - (terecht) ontkende dat er in Vlaanderen etnische minderheden bestaan. Het tart de verbeelding hoe de Vlaamse regering de onhandigheid begaat om nu uit te pakken met een decreet ten aanzien van 'etnisch-culturele minderheden', waarvan ze enkele maanden geleden nog zelf het bestaan in Vlaanderen ontkende.

De tweede tegenstrijdigheid die in de naam en de inhoud van het ontwerpdecreet vervat zit, is het gebruik van de term 'etnisch-culturele minderheden' - wat het bestaan of het streven naar een multiculturele, multi-etnische samenleving impliceert - terwijl in de tekst van het decreet voortdurend sprake is van 'integratie'. Het is het één of het ander. Ofwel wil men in Vlaanderen een samenleving creëren waarin bevolkingsgroepen met verschillende etnische en culturele achtergronden naast elkaar leven volgens hun eigen wetten, normen en gebruiken (de multiculturele maatschappij), ofwel wil men de in Vlaanderen verblijvende vreemdelingen integreren in onze maatschappij, wat een aanpassing van deze vreemdelingen aan onze wetten en normen onontbeerlijk maakt. Er bestaat uiteraard ook nog een derde visie, de visie van het Vlaams Blok die trouwens door de grote meerderheid van de Vlaamse bevolking gedeeld wordt: ervan uitgaande dat zowel de multiculturele maatschappij als de integratie tot mislukken gedoemd zijn (en dat al bewezen hebben!), dient een begeleide terugkeer georganiseerd te worden van de meerderheid van de hier aanwezige niet-Europese vreemdelingen naar hun landen van herkomst.

Aangezien de optie van de begeleide terugkeer al bij voorbaat uitgesloten wordt, beperkt de Vlaamse regering zich tot twee mogelijke pistes: multiculturalisme of integratie. Het wordt nu echter tijd dat

men eindelijk zegt wat men wil. Het ene sluit immers het andere uit. De praktijk wijst uit dat de Vlaamse regering, net zoals de federale regering, niet over enige visie beschikt en dan maar de twee termen en hun consequenties door elkaar haalt.

Het loopt dus al lelijk fout van bij de naamgeving van het decreet. Het gaat van kwaad naar erger wanneer het erop aan komt de doelgroepen van dit decreet te omschrijven. Met name de vraag "wat is een allochtoon?" kan zorgen voor de krankzinnigste interpretaties. De Vlaamse regering heeft blijkbaar de grootste moeite van de wereld om te definiëren wat nu precies een 'allochtoon' is. Het feit dat bijvoorbeeld van twee in dit land verblijvende Italiaanse broers - een succesvol zakenman en een werkloze - de ene wel en de andere niet als een 'allochtoon' beschouwd kan worden volgens dit decreet, zegt in feite al genoeg.

Men dient zich ook ernstige vragen te stellen over het feit dat, als gevolg van een amendement dat goedgekeurd werd in commissie (artikel 45), het ontwerp van decreet ook Vlaamse binnenschippers en foorkramers, samen met o.a. illegalen en asielzoekers, tot de 'etnisch-culturele minderheden' rekent. Of deze rondtrekkende Vlamingen daarmee zullen opgezet zijn, valt ten eerste te betwijfelen.

Integratie: Vlaamse regering heeft nog niets geleerd

Aangezien in de tekst van het decreet sprake is van de oprichting van provinciale en lokale integratiecentra, kan men ervan uitgaan dat de Vlaamse regering blijft vasthouden aan de idee van de integratie. Dit werpt echter een aantal vragen op. Al geruime tijd meet de Vlaamse regering zich managementpretenties aan: een begroting in evenwicht, aandacht voor integrale kwaliteitszorg, responsabilisering en dynamisering van Vlaamse ambtenaren, ... Wanneer men een bepaald beleid voert, is het vanuit managementoogpunt noodzakelijk en van primordiaal belang dat dit beleid regelmatig aan een grondige evaluatie onderworpen wordt. Wijst die evaluatie op zwakheden in de uitvoering of op foute startpremissen, dan moet het beleid zo snel mogelijk bijgestuurd of zelfs radicaal veranderd worden. De aanpak van het vreemdelingenprobleem werd echter om één of andere duistere reden nog nooit geëvalueerd.

In de schoot van de Vlaamse administratie bestaat wel een 'Interdepartementale Commissie Migran-

ten' (ICM), recentelijk blijkbaar omgedoopt in 'Interdepartementale Commissie Etnisch-Culturele Minderheden', die lijvige (en door haast niemand gelezen) strategische plannen opstelt en het gevoerde beleid analyseert. Deze commissie bestaat echter uit ambtenaren die het beleid wel analyseren en evalueren ten opzichte van de door de Vlaamse regering vooropgestelde doeleinden, maar die de doeleinden zelf nooit in vraag (mogen / kunnen) stellen.

Het concept zelf van de integratie wordt nooit ter discussie gesteld. Het is in Vlaanderen bijna een taboe geworden om te twijfelen aan de mogelijkheid en de wenselijkheid van de integratie van de hier aanwezige niet-Europese vreemdelingen. De overheid - zowel de Vlaamse als de federale regering - zal het debat over de mogelijkheid en de wenselijkheid van de integratie echter niet eeuwig kunnen blijven uitstellen. Het debat wordt nu in feite aangezwengeld door bepaalde groepen vreemdelingen zelf, die in het recente verleden overduidelijk hebben aangetoond dat ze zich niet kunnen en niet willen integreren.

Ongeveer tien jaar geleden, naar aanleiding van de grote overwinning van het Vlaams Blok bij de gemeenteraadsverkiezingen van 1988, werd Paula D'Hondt aangesteld als Koninklijk Commissaris voor het vreemdelingenbeleid. Het ging nu allemaal eens veranderen. Niemand zou nog voor het Vlaams Blok stemmen - want daar was het toch in de eerste plaats om te doen - en de vreemdelingen zouden zich integreren (of 'inpassen') in onze samenleving. Er werden miljarden tegenaan gegooid ; voor zowat elke denkbare groep in de maatschappij (onderwijs, media, politie, bedrijfswereld, ...) werden speciale programma's uitgekend ; een leger van straathoekwerkers en andere integratie-ambtenaren werd ingezet om de vreemdelingen te helpen in hun integratieproces en vooral om de Vlamingen koest te houden.

Waar staan we nu, tien jaar later? Paula D'Hondt is ondertussen vervangen door pater Leman en zijn Centrum voor Gelijkheid van Kansen en voor Racismebestrijding, maar verder is er niets veranderd behalve dat er nog meer geld gespendeerd wordt aan de integratiepolitiek. De problemen zijn acuter dan ooit tevoren. De recente rassenrellen in Anderlecht, Schaarbeek, Buggenhout en Lokeren hebben duidelijk geïllustreerd dat vele hier aanwezige Noord-Afrikanen zich niet willen integreren en een haat koesteren tegen onze maatschappij die zo ver gaat dat ze niet aarzelen de ordediensten te lijf te gaan om zware criminelen te steunen en te wreken. Een andere uiting van de weigering tot

integratie is de spectaculaire toename van het aantal jonge islamitische vrouwen die nog enkel gesluierd of gehooftdoekt naar buiten komen. De culturele ontworteling leidt er dus toe dat de enen hun toevlucht zoeken in de criminaliteit, de anderen in het islam-fundamentalisme.

De Vlaamse regering weigert of is te verblind om hieruit de nodige conclusies te trekken. Men volhardt liever in de boosheid. Minister Martens, die het vreemdelingenbeleid binnen de Vlaamse regering coördineert en die dus de verantwoordelijke is voor het decreet inzake de 'etnische minderheden', blijft bijvoorbeeld verkondigen dat het stemrecht voor vreemdelingen een noodzaak is om zich te kunnen integreren, terwijl de overgrote meerderheid van de in Anderlecht opgepakte reischoppers over de Belgische nationaliteit beschikken en dus stemrecht hebben.

Big Brother kijkt toe

Met dit ontwerp van decreet wil Luc Martens een reusachtig dispositief opzetten, één groot netwerk van integratiecentra, -diensten en -steunpunten, dat op termijn gans Vlaanderen moet bestrijken. De bedoeling hiervan is duidelijk niet de vreemdelingen aan te zetten zich aan te passen aan onze cultuur, maar integendeel de Vlamingen zodanig onder druk te zetten dat zij zich zouden neerleggen bij de levenswijze en de cultuur van de vreemdelingen.

In de visie van Martens liggen de problemen immers niet bij de vreemdelingen die zich niet kunnen of willen aanpassen, maar aan de Vlaamse bevolking zelf, die niet genoeg 'openstaat' voor vreemde culturen. De belangrijkste doelgroep van dit decreet (de minister zegt dat ook uitdrukkelijk in de toelichting bij artikel 2, 14°, van het ontwerp van decreet) zijn dan ook de Vlamingen zelf. Daarom zullen tot in de verste uithoeken van het land grote en kleine integratiecentra worden uitgebouwd om de Vlamingen de multiculturele samenleving te doen slikken. Er zijn de particuliere integratiecentra, de provinciale integratiediensten en steunpunten, de gemeentelijke en lokale integratiecentra.

In alle structuren zullen vreemdelingen worden opgenomen die samen met de reeds bestaande politieke omkadering de strategie moeten uitstippelen die ten aanzien van de plaatselijke Vlaamse bevolking zal worden gevoerd. Alle moeite moet immers van de Vlamingen komen. Het zijn zij die

kansen moeten bieden, openheid aan de dag leggen, respect betonen, enzovoort. Van de vreemdelingen wordt niet de minste inspanning gevraagd, zelfs niet dat ze zich ook maar een klein beetje zouden aanpassen.

Over het kostenplaatje dat aan dit decreet hangt, en dat zeer hoog zal zijn, zwijgt Martens in alle talen. Ook de gemeenten en provincies zullen voor een deel van de kosten moeten opdraaien. Te vrezzen valt dat campagnes zoals die van “Dank u, zusster”, die overigens totaal niet met de werkelijkheid overeenstemt, zullen worden uitgebreid, gediversifieerd en veralgemeend tot iedere wijk zijn hersenspoeling heeft gehad.

Niet alleen in de integratiecentra zullen de vreemdelingen op alle mogelijke niveaus vertegenwoordigd zijn of ‘participeren’, maar ook bij alle (!) adviesraden van de Vlaamse Gemeenschap en de Vlaamse openbare instellingen zullen ze ‘betrokken worden’. En blijkbaar is dat nog niet genoeg, want daar bovenop komt nog een zogenaamd ‘Forum’. Dit ‘Forum’ moet de ‘vertegenwoordigers van de georganiseerde doelgroepen’ de mogelijkheid bieden om hun visies en standpunten ten aanzien van het Vlaamse beleid en de Vlaamse samenleving kenbaar te maken. Hoewel de Vlamingen in het decreet expliciet als één van de doelgroepen beschouwd worden, ziet het er dus niet naar uit dat ook zij in het ‘Forum’ zullen vertegenwoordigd zijn, laat staan vertegenwoordigd in al hun strekkingen.

Juridische kanttekeningen

Er bestaan geen etnisch-culturele minderheden in Vlaanderen

Het Vlaams Blok is het grondig oneens met de juridische inhoud die het ontwerp van decreet toekent aan de term ‘etnisch-culturele minderheden’. Volgens het Vlaams Blok veronderstelt een etnisch-culturele minderheid een minderheidsgroep die zich door zijn eigen specifieke etnisch-culturele kenmerken onderscheidt binnen een groter geheel, waarbinnen een andere groep met bepaalde kenmerken de meerderheid uitmaakt en die zich hier als groep definitief gevestigd heeft. Deze voorgaande definitie komt overeen met de omschrijving van die groep in het interne en internationale recht. Artikel 2 van het ontwerp van decreet daarentegen somt vier verschillende etnische minderheden op: “het geheel van de allochtonen, de vluchtelingen en de woonwagenbewoners en de niet tot voor-

noemde groepen behorende vreemdelingen die zich in België bevinden zonder wettig verblijfsstatuut en die wegens hun noodsituatie opvang of bijstand vragen”. Met die laatste categorie worden dus de illegalen bedoeld. Het is duidelijk dat geen enkele van die vier groepen homogene etnisch-culturele kenmerken vertoont: niet alle vluchtelingen hebben dezelfde nationaliteit of dezelfde cultuur; niet alle woonwagenbewoners zijn Rom; niet alle illegalen zijn uit hetzelfde land afkomstig en hebben dezelfde cultuurbedding; allochtonen uit de ganse wereld vertonen immers verschillende etnisch-culturele kenmerken. Het gevolg hiervan is dat de door het ontwerp gebruikte definitie onjuist en onbruikbaar is en tot verwarring leidt.

Aanzet tot beleid van anti-Vlaams racisme

Artikel 2, 1°, van het ontwerp definieert allochtonen als volgt: “personen die zich legaal in België bevinden, ongeacht of zij de Belgische nationaliteit hebben, en die tegelijkertijd aan de volgende voorwaarden voldoen: a) minstens één van hun ouders of grootouders is geboren buiten België; b) zij bevinden zich in een achterstandspositie vanwege hun etnische afkomst of hun zwakke sociaal-economische situatie”.

Het Vlaams Blok vraagt zich af of het ontwerp van decreet door het gebruik van deze definitie de wet van 30 juli 1981 tot bestraffing van bepaalde door racisme of xenofobie ingegeven daden niet overtreedt. Het ontwerp van decreet voert immers via de definitie van allochtoon een onderscheid, uitsluiting, beperking of voorkeur in, die tot doel heeft of tot gevolg kan hebben dat het genot of de uitoefening van bepaalde rechten en vrijheden op politiek, economisch of cultureel vlak of op andere terreinen van het maatschappelijke leven wordt tenietgedaan, aangepast of beperkt en dit op basis van de afstamming of de afkomst (de toevallige geboorte in een bepaald land). Bepaalde groepen van achtergestelde mensen, die zich hier bevinden, worden immers louter op basis van de geboorte van een ouder of grootouder in een bepaald land uitgesloten uit het Vlaamse emancipatie- en onthaalbeleid dat in het ontwerp wordt voorzien. Nergens uit het ontwerp blijkt bovendien waarom men deze gelijkheid invoert, zodat er ook geen objectieve en redelijke verantwoording bestaat voor dit onderscheid.

De traditionele partijen, die overigens de wet op het racisme van 1981 hebben geconcipeerd en gestemd, aarzelen nooit om voorstellen die geïnspireerd zijn door het “eigen volk eerst”-principe, het principe van de nationale voorkeur, “racistisch” te

noemen. Het is dus verbazend te moeten vaststellen dat het ontwerp van decreet via de definitie van allochtoon een onderscheid, uitsluiting, beperking of voorkeur invoert die tot doel heeft of tot gevolg kan hebben dat het genot of de uitoefening van bepaalde rechten en vrijheden op politiek, economisch of cultureel vlak of op andere terreinen van het maatschappelijke leven wordt tenietgedaan, aangepast of beperkt en dit op basis van de afstamming of de afkomst (de toevallige geboorte in een bepaald land).

De definitie van allochtoon is tevens een eerste stap in de richting van een beleid van 'positieve discriminatie'. Alhoewel in het ontwerp van decreet nog geen maatregelen of initiatieven terzake worden genomen, ligt het voor de hand dat deze definitie die een duidelijk onderscheid maakt tussen vreemdelingen en autochtonen, de basis vormt voor een dergelijk beleid.

Aangezien het Vlaams Blok krachtens artikel 5 van de racismewet niet in rechte kan optreden tegen deze discriminatie, doet het Vlaams Blok een beroep op het Centrum voor Gelijkheid van Kansen en voor Racismebestrijding om deze discriminatie aan te vechten voor de rechter.

Definitie allochtoon: schending van het grondwettelijk gewaarborgd gelijkheidsbeginsel

De definitie van allochtoon voert een ongelijkheid in zowel tussen de Belgen onderling als tussen de Belgen en de vreemdelingen. De verwijzing naar de EU-landen aan de Middellandse Zee is in de definitie van allochtonen weggevalen. EU-vreemdelingen worden niet meer gediscrimineerd volgens hun afkomst. Toch is het nieuwe artikel van die aard om enkele knotsgekke situaties mogelijk te maken. Volgens deze definitie zijn koningin Paola, prins Philippe, prins Laurent en prinses Astrid nog altijd allochtonen : minstens één van hun ouders of grootouders is buiten België geboren en ze bevinden zich in een achterstandspositie wegens hun gebrekkige kennis van het Nederlands. Van twee Italiaanse broers, waarvan de ene een succesvol zakenman is en de andere een OCMW-klant, is de ene wel een allochtoon en de andere niet : toch wel een gekke consequentie van deze definitie.

Er moet ook opgemerkt worden dat volgens deze definitie, bepaalde groepen toeristen (behorend tot de zwakke sociaal-economische groepen) ook allochtonen zijn vermits het volstaat dat ze zich in België **bevinden**, en er blijkbaar niet moeten wonen.

De genoemde ongelijkheid in het ontwerp tussen Belgen onderling is volgens het Vlaams Blok in strijd met artikel 10 van de Grondwet dat stelt dat alle Belgen gelijk zijn voor de wet. Het gelijkheidsbeginsel van artikel 10 GW stelt dat iedere Belg een gelijke behandeling verdient (het zogenaamde non-discriminatiebeginsel) ; wat duidelijk door dit ontwerp van decreet niet gebeurt. Doch het gelijkheidsbeginsel sluit echter niet uit dat een verschil in behandeling voor bepaalde categorieën van personen wordt ingesteld, dat de gelijkheid doorbroken wordt. Dat verschil en die doorbreking is echter pas mogelijk als er voor deze ongelijkheid een objectieve en redelijke verantwoording bestaat. Zo'n verantwoording is volgens het Vlaams Blok niet aanwezig in dit ontwerp van decreet.

Met dit ontwerp van decreet geeft de minister in feite impliciet toe dat de politiek of versoepeling van de naturalisatiewetgeving niet gewerkt heeft en nog altijd niet werkt. Jarenlang werd door de overheid gesteld dat het toekennen van de Belgische nationaliteit - via een versoepelde naturalisatiewetgeving - het beste middel was en is om de integratie te bewerkstelligen. Uit de inhoud van dit decreet blijkt nu het tegenovergestelde.

Het gelijkheidsbeginsel sluit niet uit dat een verschil in behandeling voor bepaalde categorieën van personen wordt ingesteld, dat de gelijkheid doorbroken wordt. Dat verschil en die doorbreking is echter pas mogelijk als er voor deze ongelijkheid een objectieve en redelijke verantwoording bestaat. Zo'n verantwoording is volgens het Vlaams Blok niet aanwezig in dit ontwerp van decreet. Waarom wordt een Belg met een grootouder geboren in Spanje anders bejegend als Belg waarvan alle ouders en grootouders geboren zijn in België? In de toelichting bij dit nieuwe lid van artikel 2 staat alleen "Deze ruimere omschrijving komt hieraan tegemoet en maakt een verantwoording overbodig". Doch er wordt nergens een verantwoording gegeven voor het onderscheid op basis van de geboorte van een ouder of grootouder binnen ofwel buiten België. Volgens het Vlaams Blok is het feit van al dan niet geboorte van een ouder of grootouder in België geen criterium ter bepaling van iemands achterstandspositie - de verbetering van deze positie is toch wel het uiteindelijke doel van dit decreet. Overigens is het verband tussen de hier gebruikte term 'allochtoon' en achterstandspositie niet onmiddellijk duidelijk: immers niet alle allochtonen zijn achtergesteld, integendeel zelfs. Bovendien is het feit dat één van de ouders of grootouders geboren is buiten België, geen garantie om zich in achterstandspositie te bevinden: er zijn ook niet-behoefte Belgen met een in het bui-

tenland geboren ouder of grootouder en behoeftige Belgen wiens ouders en grootouders allemaal in België geboren zijn.

Indien dit ontwerp in zijn huidige vorm in voege treedt, dan zal het Vlaams Blok het decreet aanvechten bij het Arbitragehof wegens schending van het grondwettelijk voorziene gelijkheidsbeginsel. Een gehele of gedeeltelijke vernietiging van het decreet is op die manier mogelijk.

Opvangbeleid voor illegalen : geen Vlaamse bevoegdheid; in tegenspraak met federale asielwet

Artikel 4, §1, 3°, van het ontwerp omschrijft het opvangbeleid voor illegalen als een onderdeel van het Vlaams minderhedenbeleid. Het Vlaams Blok meent dat de Vlaamse Gemeenschap - helaas - niet bevoegd is om een opvangbeleid voor illegalen te organiseren. De bijzondere wet van 8 augustus 1980 omschrijft de persoonsgebonden aangelegenheden waarvoor de gemeenschappen bevoegd zijn. Artikel 5, 3°, van die wet maakt de gemeenschappen bevoegd voor “het beleid inzake onthaal en integratie van inwijkelingen”. Nergens in deze definitie is sprake van “het beleid inzake opvang van illegalen”, zoals we het terugvinden in het ontwerp. De door de bijzondere wet gebruikte term ‘inwijkelingen’ bedoelt wel degelijk legale, tot het grondgebied toegelaten vreemdelingen. Bovendien is ‘onthaal’ iets anders dan ‘opvang’. Het Vlaams Blok meent dat de Vlaamse regering hier haar bevoegdheden te buiten gaat door een opvangbeleid voor illegalen te organiseren en dat ze zaken regelt waarvoor zij niet bevoegd is. Als het ontwerp in deze zin wordt omgezet in een effectief decreet dan zal het Vlaams Blok deze kwestie voorleggen aan het Arbitragehof, dat krachtens artikelen 141 en 142 van de Grondwet bevoegd is om decreten te vernietigen wegens bevoegdheidsoverschrijding. Het is eigenaardig dat de Vlaamse regering, die in andere omstandigheden altijd zo bevreesd is om haar eigen bevoegdheden ten volle uit te spelen en altijd aarzelt om nieuwe bevoegdheden op te eisen, op het vlak van de opvang van illegalen een rol voor zichzelf opeist. Het Vlaams Blok is van oordeel dat illegalen niet moeten worden opgevangen, maar teruggestuurd moeten worden naar hun landen van herkomst.

Eigenaardig is wel dat in artikel 4 van het ontwerp een aantal specifieke rechten staan opgesomd, m.n. : *op de beleidsdomeinen welzijn, gezondheidszorg en onderwijs*. Hierbij verwijst het ontwerp wellicht naar artikel 13 van de Grondwet dat stelt dat ieder recht heeft op behoorlijke huisvesting en geneeskundige bijstand. Meteen moeten we

opmerken dat deze grondwettelijk gegarandeerde sociale rechten wel aan eenieder worden gegarandeerd, maar dat illegalen hieruit geen aanspraak kunnen putten op gelijke behandeling inzake sociale zekerheid. De tekst van artikel 23 van de Grondwet zegt niet dat sociale grondrechten op voor ieder gelijke wijze moeten worden toegekend. Deze grondwettelijke rechten houden geenszins in dat de overheid moet voorzien in een gratis verstrekking van huisvesting en alle geneeskundige bijstand voor illegalen. Bovendien laat artikel 191 van de Grondwet toe dat vreemdelingen op een andere wijze dan Belgen worden behandeld wat de verlening van bescherming aan personen betreft. Ook het vluchtelingenverdrag van Genève is louter van toepassing op erkende vluchtelingen en laat toe de in dat verdrag gegarandeerde rechten ten opzichte van illegalen te beperken.

Bovendien kunnen we erop wijzen dat het in het ontwerp voorgestelde opvangbeleid indruist tegen de geest en de letter van de vreemdelingenwet. De vreemdelingenwet gaat ervan uit dat uitgeprocedeerde vluchtelingen en vreemdelingen die over geen verblijfstitel beschikken niet in dit land welkom zijn, er niet mogen verblijven en dit land dienen te verlaten. Het door de Vlaamse regering voorgestelde opvangbeleid gaat tevens in tegen het huidige beleid van de federale overheid inzake illegalen - een beleid dat mede onder druk van het Vlaams Blok tot stand kwam. De federale regering vertrekt van het feit dat illegalen zo snel mogelijk van het grondgebied moeten worden verwijderd en dat er om deze verwijdering te bewerkstelligen een verblijfsontzendend beleid moet worden gevoerd (wat zich in principe vertaalt in het ontzeggen van elke vorm van steunverlening aan illegalen, behoudens dringende medische hulp). Het feit dat de Vlaamse regering in dit ontwerp en in de toekomstige uitvoeringsbesluiten van het ontwerp een opvangbeleid uitbouwt, staat lijnrecht tegenover de federale asielwet en het federale overheidsbeleid die steunverlening aan illegalen verbieden. Het kan toch niet de bedoeling zijn dat de Vlaamse overheid steun en middelen verschaft aan illegalen om hun verblijf hier mogelijk en aantrekkelijk te maken, terwijl de federale overheid illegalen wenst te verwijderen en hen elke steunverlening ontzegt.

Newspeak

Het Vlaams Blok wenst nog op te merken dat de in artikel 2 van dit ontwerp gebruikte definities nieuwe betekenissen scheppen voor bestaande woorden, die volledig afwijken van de gangbare juridi-

sche inhoud van deze termen : allochtoon betekent normaal vreemdeling of niet-oorspronkelijk bewoner, in dit ontwerp betekent de term een zich in een achterstandpositie bevindende persoon waarbij de huidige nationaliteit van geen enkel belang is, doch wel de plaats van geboorte van een ouder of van een grootouder ; een vluchteling betekent in dit ontwerp ook asielzoeker ; een woonwagenbewoner moet volgens dit ontwerp niet noodzakelijk in een woonwagen wonen ; een etnisch-culturele minderheid veronderstelt een minderheidsgroep die zich door zijn eigen specifieke etnisch-culturele kenmerken onderscheidt binnen een groter geheel, waarbinnen een andere groep met bepaalde kenmerken de meerderheid uitmaakt - deze voorgaande definitie komt overeen met de omschrijving van die groep in het interne en internationale recht - ; hier wordt een etnisch-culturele minderheid een term voor 4 verschillende groepen die op zich geenszins dezelfde etnisch-culturele kenmerken vertonen (het is zo dat niet alle vluchtelingen dezelfde kenmerken vertonen). Dit maakt de term “etnisch-culturele minderheid” in het kader van het ontwerp dan ook absurd en belachelijk. Voorgaande definities scheppen verwarring met de normale en geëigende betekenis van de termen, getuigen van onbekwaamheid, zijn een aanfluiting van de juridische inhoud van de termen en zijn geenszins te behouden.

Filip DEWINTER
Felix STRACKX
Emiel VERRIJKEN
Wilfried AERS
